

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.155 van 19 januari 2004
in de zaak A. 127.680/XIV-12.015.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Nepalese nationaliteit, op 10 september 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 april 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 16 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 10 april 2002 en zich vluchteling verklaart op 11 april 2001; dat op 24 april 2002 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 12 augustus 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Nepal, meer bepaald uit het district Baglung. U zou op 25/11/2058 (Gregoriaanse kalender, 8 maart 2002) Nepal hebben verlaten en op 11 april 2002 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

U verklaart een sympathisant te zijn van de Maobadi-partij. U zou elk jaar twee à driemaal een donatie schenden aan deze partij. Op 21/07/2058 (Gregoriaanse kalender, 6 november 2001) zou u gearresteerd zijn omdat u enkele leden van de Maobadi-partij in uw restaurant te eten had gegeven de dag vóór er door de Maobadi brand werd gesticht in het huis van Tara Dhakal, de voorzitter van het dorp waar uw hotel en restaurant zijn gelegen. U zou op 30/07/2058 (Gregoriaanse kalender, 15 november 2001) zijn vrijgelaten na bemiddeling van uw oom, die dorpsvoorzitter is in uw geboortedorp, en de belofte geen activiteiten meer te hebben voor de Maobadi-partij. U zou toen uw hotel hebben moeten sluiten. Op 27/09/2058 (Gregoriaanse kalender, 11 januari 2002) zou u naar de markt zijn gegaan met B., een Maobadi-lid. Op de terugweg zou u beschoten zijn door het leger. B. zou daarbij zijn omgekomen en u zou zijn kunnen vluchten. U zou dan achtereenvolgens bij een vriend en schoonouders hebben verbleven in hetzelfde district, waarna u bij uw oom zou zijn ondergedoken in een ander district. Omdat u toen zou hebben vernomen dat uw neef door het leger was opgepakt en uw broer door de Maobadi was gekidnapt, besloot u naar Delhi te vluchten vanwaar u naar België vluchtte.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er voldoende aanwijzingen voorhanden zijn om gewag te kunnen maken van een systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U stelt dat u louter sympathisant bent van de Maobadi-partij, zonder dat u binnen deze partij enige specifieke functie had (zie verhoorverslag CGVS, 31/07/2002, p. 3 en 9). U stelt enkel geldelijke donaties te hebben gedaan en Maobadi-leden te hebben ontvangen in uw hotel. Gezien uw politiek engagement voor de Maobadi-partij aldus beperkt en lokaal was, maakt u niet aannemelijk waarom u niet buiten uw regio van herkomst zou kunnen leven zonder risico op vervolging vanwege de Nepalese autoriteiten. Uit bronnen waarover het commissariaat-generaal beschikt blijkt namelijk dat ‘low profile Maobadi’ geen vrees moeten koesteren voor vervolging op nationaal niveau en ze zich in een ander district of in grote steden van Nepal kunnen vestigen (Missierapport Nepal, dd. maart 2002, Missie uitgevoerd door een vertegenwoordiger van CEDOCA, documentatie- en researchdienst van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, p. 22 + actualisering Missie-rapport, nota CEDOCA, dd. 07/06/2002). U legt evenmin een document neer dat u de confrontatie met het leger nationaal gezocht zou worden door de Nepalese overheid. Er dient daarbij te worden opgemerkt dat uit haar vele contacten met mensenrechtenorganisaties, diplomatieke posten en journalisten het commissariaat-generaal tot de conclusie kwam dat het hoogst merkwaardig is dat vele van de Nepalese kandidaat-vluchtelingen in België geen enkel begin van bewijs kunnen voorleggen van de door hen ingeroepen problemen met de Nepalese overheid

(Missierapport Nepal, dd. maart 2002, Missie uitgevoerd door een vertegenwoordiger van CEDOCA, documentatie- en researchdienst van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, p. 24).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw verhaal niet wars is van tegenstrijdige en ongerijmde verklaringen waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van bepaalde elementen binnen uw asielrelaas. Vooreerst kan er een tegenstrijdige verklaring opgemerkt worden met betrekking tot de confrontatie met het leger, welke de directe aanleiding vormde voor uw vertrek. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u immers dat u op 27/09/2058 (Gregoriaanse kalender, 11 januari 2002) alleen naar de markt ging en op de terugweg zou u B. hebben ontmoet die dan daarna na een confrontatie met het leger zou zijn vermoord (zie verhoorverslag DVZ, 24/04/2002, p. 15). Op het commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u die dag samen met B. naar de markt ging en op de terugweg naar huis geconfronteerd werd met het leger (zie verhoorverslag CGVS, 31/07/2002, p. 10 en 11). Daarnaast kan er ook een tegenstrijdige verklaring worden opgemerkt met betrekking tot de gevolgen voor uw familieleden. Zo verklaarde u op het commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat uw broer door de Maobadi was gekidnapt en uw neef door het leger was opgepakt (zie verhoorverslag CGVS, 31/07/2002, p. 4 en 13). Op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen verklaarde u dat uw broer door het leger was opgepakt en uw neef door een niet nader bepaalde instantie of groepering werd opgepakt (zie verhoorverslag DVZ, 24/04/2002, p. 16).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u noch een reis- of identiteitsdocument, noch enig ander document, kan voorleggen ter ondersteuning van uw asielaanvraag.”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het internationaal verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen, 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dd. 12.08.2002 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken dd. 24.04.2002.

In de motivering stelt de heer commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat er dient te worden opgemerkt dat hij onvoldoende elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Mijn verzoeker is louter sympathisant van de Maobadi-partij, zonder dat hij binnen deze partij enige specifieke functie had (zie verhoorverslag CGVS, 31/07/2002, p. 3 en 9). Hij stelt geldelijke donaties te hebben gedaan en Maobadi-leden te hebben ontvangen in zijn hotel. Gezien zijn politieke engagement voor de Maobadi-partij aldus effectief en bekend was, maakt hij het niet aannemelijk waarom hij niet buiten zijn regio van herkomst kan leven zonder risico op vervolging vanwege de Nepalese autoriteiten. Uit bronnen waarover verzoeker beschikt blijkt namelijk dat ‘low profile Maobadi’ vrees moeten koesteren voor vervolging op nationaal niveau en ze zich in een ander district of in grote steden van Nepal kunnen vestigen.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat zijn verhaal geen tegenstrijdige en ongerijmde verklaringen bevat. Vooreerst kan er geen tegenstrijdige verklaring opgemerkt worden met betrekking tot de confrontatie met het leger, welke de direct aanleiding vormde voor zijn vertrek. Op de dienst Vreemdelingenzaken stelde hij immers dat hij op 27/9/2058 (Gregoriaanse kalender, 11 januari 2002) alleen naar de markt ging en op de weg heeft hij B. ontmoet die dan daarna na een confrontatie met het leger is vermoord (zie verhoorverslag DVZ, 24/4/2002, p. 15). Op het commissariaat-generaal verklaarde hij dat hij die dag samen met B. naar de markt ging en op de terugweg naar huis geconfronteerd werd met het leger (zie verhoorverslag CGVS, 31/07/2002, p. 10 en 11). Daarnaast kan er evenmin een tegenstrijdige verklaring worden opgemerkt met betrekking tot de gevolgen voor zijn familieleden. Zo verklaarde hij op het commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat zijn broer door de Maobadi was gekidnapt en zijn neef door het leger was opgepakt (zie verhoorverslag CGVS 31/07/2002, p. 4 en 13). Op de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij hetzelfde (zie verhoorverslag DVZ 24/4/2002, p. 16).

In zijn beslissing dd. 12.08.2002 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12 september

1991). Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoeker in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen.
(R.v.St. nr. 44.801, 3 november 1993, T. Vreemd. 1994, 95; T. Vreemd, 1994, 56; Rev. Dr. Etr. 1994, 29;).”;

2.2. Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betrekking hebben op de formele motiveringsplicht; dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat het onderdeel van het middel enkel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht; dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij zich beperkt tot blote beweringen over het bestaan van andere informatiebronnen die deze van de commissaris-generaal zouden tegenspreken, zonder echter de kwestieuze bronnen nader te vernoemen; dat de tegenstrijdigheid omtrent de confrontatie met het leger volledig steun vindt in de verhoorverslagen van de dienst Vreemdelingenzaken en van het commissariaat-generaal; dat, wat de tegenstrijdigheid over de gevolgen van haar problemen voor haar familieleden betreft, dient te worden opgemerkt dat, wat haar neef betreft, in de bestreden beslissing verkeerdelijk staat dat de neef “door een niet nader bepaalde instantie of groepering” was opgepakt, doch dat desondanks er nog een flagrante tegenstrijdigheid overblijft omtrent het oppakken van de broer van de verzoekende partij; dat haar argumenten geenszins de pertinentie en juistheid van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven kunnen aantasten; dat de verzoekende partij derhalve niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feiten tot zijn besluit is kunnen komen noch dat hij de hem met artikel 52 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen toegekende appreciatiebevoegdheid heeft overschreden; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende, wat betreft de zorgvuldigheidsplicht, dat de commissaris-generaal niet de plicht heeft om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal zijn beslissing moet steunen op een correcte

feitenvinding; dat de verzoekende partij niet op aannemelijke wijze uiteenzet waarom de bestreden beslissing steunt op onjuiste gegevens; dat zij derhalve niet aantoonst hoe de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat in zoverre de overige in het middel aangehaalde bepalingen niet begrepen zouden zijn in het voorgaande de verzoekende partij niet verduidelijkt hoe ze zouden zijn geschonden;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien januari tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.